

Celebració diocesana de la Pasqua del Malalt

Avui se celebra la Pasqua del Malalt, que enguany porta el lema «Fe i Caritat: També nosaltres hem de donar la vida pels germans». A nivell diocesà, tots els malalts i voluntaris d'aquest àmbit pastoral estan convocats dissabte 31 de maig, de 10.30 a 13.30 h a la residència Santa Teresa, de les Filles del Bon Salvador, c/ d'Armenteres 39, de Sant Feliu de Llobregat. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia i hi haurà una trobada festiva animada per una «tuna» universitària.

GLOSSA

Ressuscitar a la vida

Una mare de quatre fills m'explicava que fa uns dies era a casa amb els dos petits, que estaven pintant amb colors. Feia unes setmanes que havia mort la seva mare, l'àvia dels infants. El nen va mirar al cel i va exclamar: «Mira, un estel fugaç». «Li vaig haver de dir que era un avió», observà la mare. La nena va entrar en la conversa dient: «Si fos un estel fugaç, li podríem demanar un desig. Jo li demanaria poder parlar amb l'àvia i que ella em respongués». «Jo preferiria que l'àvia tornés a ser a la terra», li respongué el nen, que té l'àvia ben situada al cel. Van seguir pintant en silenci i, al cap d'una estona, la nena el va interrompre preguntant: «Mare, si l'àvia era tan bona, tan bona, com és que Jesús no l'ha ressuscitat?». Em deia la mare: «Penso que mai m'ha sortit una explicació de la resurrecció més natural. «L'àvia —li vaig dir— segueix viva prop de Déu, però no el seu cos, que el vàrem enterrar, i això és la veritable resurrecció: sentir l'amor, la fortalesa i la presència de l'altre sense necessitat dels sentits.»»

El tema no és fàcil, però convé abordar-lo. La mort és el final de la vida a la terra, el final del pe-

legrinatge terrenal. És el moment en què Déu crida les persones cap a Ell, el moment del retorn de l'ànima a Déu Pare, de la criatura al Creador. És un retorn esperançat perquè sabem que Jesús, sofrint la mort, la converteix en porta de retorn al Pare, a l'Amor. «Així com per la seva unió amb Adam tots moren, així també per la seva unió amb Crist tots tornaran a la vida» (1Co 15,22).

En el credo, la pregària de la professió de la fe, proclamem la nostra esperança com a cristians en la resurrecció dels morts a la fi del temps, en la vida eterna, perquè la resurrecció del Crist i el mateix Crist ressuscitat són el fonament de la nostra resurrecció. «Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort» (1Co 15,20). Crist ens ha obert un camí cap a la vida, per sempre. Els seus germans i germanes, nosaltres, també en participem des del dia del nostre baptisme. No sabem com ressuscitarem, però per la fe sabem que el Crist ressuscitat viu en el nostre cor i això ens fa ser testimonis, ja ara, de la resurrecció del Senyor, testimonis del Ressuscitat amb la nostra vida i en el nostre dia a dia.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església ressuscitada (VI)

Per saber com és i viu una Església ressuscitada, n'hi ha prou amb observar la narració del llibre dels Fets dels Apòstols. Perquè, encara que els comentaristes del text bíblic han assenyalat que les descripcions de la vida de la comunitat cristiana que hi apareixen (els coneguts tres «sumaris de la vida de la comunitat») responen més aviat a un ideal, que mai no s'ha realitzat perfectament, el llibre mateix reconeix en la vida de l'Església, sense entrebancs, no pocs problemes i errors. Un especialista parla fins i tot de la «distància» entre l'Església idealitzada i l'Església real, posada de manifest a posta en el mateix text.

A nosaltres ens passa la mateixa cosa. Reconèixer les nostres mancances amb humilitat no ens ha d'impedir afirmar l'ideal, en part ja realitzat, a la nostra Església. Aquesta és la mirada que desitjaríem aconseguir.

Un tret fonamental de l'Església ressuscitada, de l'Església autèntica per tant, és que sap «rebre» o acollir el do que se li dona. Subratllem aquesta característica, perquè, en mirar l'Església actual i descobrir les seves limitacions, immediatament ens llancem amb tota bona voluntat a fer anàlisis, projectes i plans. És a dir, ens entestem en coses que «cal fer» i que neixen de la nostra iniciativa, dels nostres càlculs i de la nostra ciència. Cosa que no està malament, però certament no és allò primer, ni principal. Perquè el primer, com s'esdevingué des dels inicis, és rebre el Ressuscitat com un que «sobrevé», es presenta sense avisar, com regalat, no buscat ni convidat prèviament. I quan ho fa, només pretén de nosaltres que creiem en Ell, convèncer-nos de la seva realitat (cf. Mc 16,9-20). Aquest acte de fe en la seva presència viva, ja és el primer gest d'acolliment que donarà lloc a la veritable Església. Sense ell de cap manera l'Església no pot ressuscitar.

Després l'Església ressuscitada haurà de seguir «rebut». Ho farà mitjançant l'escolta: «la comunitat dels creients era constant a escoltar l'ensenyament dels Apòstols» (Ac 2,42). Ens és més fàcil decidir, parlar i determinar el que cal fer, que escoltar. Ens costa pensar que, quan en el temple guardem un silenci amatent i expectant per escoltar la Paraula que s'està proclamant, estem realment «reformant l'Església», fent-la més autèntica.

Això s'entén fàcilment. Quan les nostres relacions d'amistat es deterioren, i per això cadascun «es deteriora igualment», el millor —diuen— és dialogar. Però el diàleg veritable comença amb l'escolta i aquesta, l'escolta, requereix silenci. El silenci renovador és com la creació d'un buit en el propi cor, perquè sigui omplert per l'altre. Si l'Església té problemes, si no és fidel, serà perquè s'han deteriorat les relacions amb el seu espòs, Jesucrist Ressuscitat.

- ¿És això el que Jesús retreia als deixebles que no eren capaços de reconèixer la seva presència, quan els deia que eren «durs de cor»?
- ¿Dur de cor voldrà dir «gent de cor massa ple de si mateix, incapaç de rebre i acollir el que ve de l'altre»?
- L'Església que no escolta Jesucrist, ¿com pot renovar-se, ressuscitar, viure la novetat de la Resurrecció?

Qui no escolta la veu de Déu en la seva Paraula escrita i proclamada, tampoc no la destriarà en el crit del pobre, ni la rebrà en el diàleg amb el germà. Res no podem esperar d'una Església sorda, que només s'escolta a si mateixa. Tot ho esperem d'una Església que es deixa regalar per la presència viva del Ressuscitat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

EULÀLIA TORT

Feliços els pobres

La periodista Eulàlia Tort ha realitzat durant un any un servei a un dels països més pobres d'Amèrica Llatina: Guatemala. El contacte amb el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, li ha donat l'ocasió de fer-li conèixer la novetat de les experiències en aquell país. La comunicació entre ambdós ha quedat plasmada en el llibre *Entre Montserrat i Guatemala. Cartes creuades* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat), «una experiència de despullament i d'obertura a una nova realitat».

En què has canviat, arran de l'any a Guatemala?

Ha canviat totalment la meua mirada sobre la realitat dels països del Tercer Món. Guatemala és un país amb un 40% de pobresa, marcat per la inseguretat i la violència —cada dia moren assassinades 16 persones! Tot i aquestes xifres, he pogut descobrir la dignitat dels que no tenen res i una extraordinària humanitat de la qual ens queda molt per aprendre a Europa.

I per què les cartes creuades?

Han estat un alenada d'aire. No és gens fàcil deixar una vida i construir-ne una de nova. En el fons, emigrar a Guatemala ha estat per a mi una decisió lliure i voluntària... Ara em puc acostar millor al drama de les persones que deixen casa seva no per voluntat pròpia sinó per, simplement, sobreviure.

Et consideres ara una millor cristiana?

Per fi he entès les Benaurances... Reconec que a Barcelona em va ser impossible copsar l'extraordinària potència del *feliços els pobres*. Però quan treballes amb dones maltractades, quan a classe tens alumnes violats, agredits o mares solteres, t'adones que sí...: feliços els pobres, d'ells és el Regne de Déu.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

El diácono Lorenzo y el servicio a los pobres

En el griego clásico *diakonos* significa *el que está al servicio de o el servidor*. En las primeras comunidades no pasó mucho tiempo antes de que el diácono se convirtiera en un importante ayudante del obispo. Los diáconos mantuvieron una relación inmediata con las necesidades sociales de las comunidades, convirtiéndose en los ojos y los oídos, las manos y el corazón de los obispos.

A partir de Gregorio Magno, los monjes ejercieron las tareas propias de los diáconos en el orden social y caritativo, quedando en realidad el diaconado como un estadio transitorio hacia el sacerdocio.

Lorenzo se convirtió muy pronto en el gran mártir de Roma y su fama se extendió por la cristiandad, y se le representó de acuerdo con la tradición de que fue quemado en una parrilla y de que sus perseguidores le pidieron que entregara «los tesoros de la Iglesia», que eran los recursos que él administraba para ayudar a las viudas y a los pobres.

Después de siglos de ocaso de los diáconos, el 21 de noviembre de 1964, por deseo del Concilio Vaticano II, se promulgó la restauración del diaconado permanente dentro de la constitución dogmática sobre la Iglesia. En el año 2003 había por lo menos 30.000 diáconos permanentes en 105 países. (En Cataluña es muy significativa de lo dicho la presencia de dos diáconos, Augurio y Eulogio, junto al obispo de Tarragona Fructuoso. Los tres murieron mártires en el año 259.)

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Editorial San Pablo)

SER PADRES

Enseñar buenas conductas

Por favor, enséñele a su hijo, desde pequeño, a ser buena persona.

En realidad, se trata de que haga efectiva la educación en valores. Antes, a los valores se les llamaba *virtudes*. Ahora, parece que el término *virtud* se ha vuelto mojado y se ha impuesto el término *valor*.

No obstante, ambos términos tienen en común algo muy importante que los caracteriza: son *hábitos*. Es decir, han tenido que ser educados, entrenados y practicados para alcanzar su pleno rendimiento. «La virtud es un hábito operativo bueno», dijeron Aristóteles y santo Tomás.

¿Y dónde se aprende a ser virtuoso? En la familia. Los valores o virtudes se expresan indirectamente a través de la acción y no de las palabras, mostrándolos en el plano de las relaciones humanas, y es así también como se transmiten de padres a hijos.

Hay tres factores básicos para enseñar conductas. Tome nota: 1) Se aprende a hacer algo cuando, a cambio, se obtiene una gratificación o recompensa. 2) Se deja de hacer algo cuando, a cambio, no se consigue una gratificación o recompensa. 3) Se aprende mejor a hacer algo cuando se enseña a base de pequeños pasos.

Enseñe las virtudes, o los valores, a su hijo. Porque, como decía a los padres el emperador Marco Aurelio —por algo le llamaban *el sabio*—, «¡educalo o súpelo!».

Dr. Paulino Castells

(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Convocados a la fiesta

Hemos vivido con gozo la canonización de dos Papas. La Iglesia está de fiesta. Se nos ha invitado a palpar la cercanía de la santidad. Pequeños, jóvenes o mayores decían: «Le vi..., le pude dar la mano...» Muchos manifestaban: «Me impactó su cercanía..., su sencillez..., su santidad...»

Una joven exclamaba: «Yo no podía faltar, san Juan Pablo II me bautizó...» Otro afirmaba: «Mi foto con el Papa ha presidido el día». ¡Qué cara de gozo tenían! Convocados, hemos respondido a una gran celebración de la fe; al gozo, al testimonio.

Hoy y siempre, estamos convocados a una fiesta, a un encuentro. «Aquel día comprenderéis que yo estoy en mi Padre y vosotros en mí y yo en vosotros.»

El camino es claro: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos». El motor es el amor; la dirección, el Señor y los hermanos. Amar a Dios sobre todas las cosas y amar al hermano; de manera especial al que tiene hambre o sed, se encuentra desnudo, enfermo, preso...

La conclusión óptima: «El que me ame, será amado de mi Padre; y yo le amaré y me manifestaré a Él.»

Estamos convocados a una fiesta: el camino es el amor; la fiesta, el encuentro con el Señor.

Convocados, respondamos a la celebración de la fe, al gozo, al servicio, al testimonio..., al amor.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 26. □ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Felip Neri (Florència 1515 - Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols.
- 27. □ **Dimarts** [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11]. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada 1811 - Barcelona 1871), prev. i fund.
- 28. □ **Dimecres** [Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15]. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.
- 29. □ **Dijous** [Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20]. Sant Just (segle VI), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Fo-quien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic.
- 30. □ **Divendres** [Ac 16,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a]. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona.
- 31. □ **Dissabte** [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16b) / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 1,39-56]. Visitació de la Mare de Déu; santa Peronella (Petronila), vg.
- 1. □ **† Diumenge vinent**, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28,16-20]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria); sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic.

DIUMENGE VI DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 8,5-8.14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samària, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt. Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samària havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són d'admirables, les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom». / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meua súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere

(1Pe 3,15-18)

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians, s'hauran d'avergonyar d'haver malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament.

També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. En el cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida.

▶ Evangeli segons sant Joan (Jn 14,15-21)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima, és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 8,5-8.14-17)

En aquellos días, Felipe bajó a la ciudad de Samaría y predicaba allí a Cristo. El gentío escuchaba con aprobación lo que decía Felipe, porque habían oído hablar de los signos que hacía, y los estaban viendo: de muchos poseídos salían los espíritus inmundos lanzando gritos, y muchos paralíticos y lisiados se curaban. La ciudad se llenó de alegría. Cuando los apóstoles, que estaban en Jerusalén, se enteraron de que Samaría había recibido la palabra de Dios, enviaron a Pedro y a Juan; ellos bajaron hasta allí y oraron por los fieles, para que recibieran el Espíritu Santo; aún no había bajado sobre ninguno, estaban sólo bautizados en el nombre del Señor Jesús. Entonces les imponían las manos y recibían el Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos con Dios, / que con su poder gobierna eternamente. R.

Fieles de Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi suplica / ni me retiró su favor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro

(1Pe 3,15-18)

Queridos hermanos: Glorificad en vuestros corazones a Cristo Señor y estad siempre prontos para dar razón de vuestra esperanza a todo el que os la pidiere; pero con mansedumbre y respeto y en buena conciencia, para que en aquello mismo en que sois calumniados queden confundidos los que denigran vuestra buena conducta en Cristo; que mejor es padecer haciendo el bien, si tal es la voluntad de Dios, que padecer haciendo el mal. Porque también Cristo murió por los pecados una vez para siempre: el inocente por los culpables, para conducirnos a Dios. Como era hombre, lo mataron; pero, como poseía el Espíritu, fue devuelto a la vida.

Queridos hermanos: Glorificad en vuestros corazones a Cristo Señor y estad siempre prontos para dar razón de vuestra esperanza a todo el que os la pidiere; pero con mansedumbre y respeto y en buena conciencia, para que en aquello mismo en que sois calumniados queden confundidos los que denigran vuestra buena conducta en Cristo; que mejor es padecer haciendo el bien, si tal es la voluntad de Dios, que padecer haciendo el mal. Porque también Cristo murió por los pecados una vez para siempre: el inocente por los culpables, para conducirnos a Dios. Como era hombre, lo mataron; pero, como poseía el Espíritu, fue devuelto a la vida.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 14,15-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Yo le pediré al Padre que os dé otro defensor, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad. El mundo no puede recibirlo, porque no lo ve ni lo conoce; vosotros, en cambio, lo conocéis, porque vive con vosotros y está con vosotros. No os dejaré huérfanos, volveré. Dentro de poco el mundo no me verá, pero vosotros me veréis y viviréis, porque yo sigo viviendo.

»Entonces sabréis que yo estoy con mi Padre, y vosotros conmigo y yo con vosotros. El que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama; al que me ama lo amará mi Padre, y yo también lo amaré y me revelaré a él.»

Crist ressuscitat. Pintura del Bramantino (Bartolomeo Suardi, 1450-1536), Museu Thyssen-Bornemisza (Madrid)

🔊) *Aquesta imatge parla*

COMENTARI

El testament de Jesús

els discursos de comiat de Jesús en l'evangeli de Joan són el seu testament. Però no sempre tenim present que el testament de Jesús se'ns deixa de tres formes diverses. En primer lloc en forma de gest: el gest de Jesús de rentar els peus als deixebles expressa l'actitud més pregona de la vida de Jesús, la que més defineix el seu capteniment davant els homes i les dones que l'envolten.

És un testament en una imatge plàstica i entenedora. La segona forma de presentar el testament de Jesús és mitjançant la formulació típica dels comiats testamentaris, el manament: «Esti-

meu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat». No és una imposició, és una exhortació a comportar-se com el testador. Però hi ha una tercera forma en què s'expressa el llegat de Jesús: l'Esperit Sant és el contingut del testament que Jesús ens deixa a tots i que ens lliga plenament amb ell. És el seu Esperit, el seu alè, el seu estil, el seu tarannà.

El text d'avui recull el testament de forma explícita: «Si m'estimeu, guardareu el meu manament (en singular), i jo pregaré al Pare, que us donarà un altre Paràclit perquè estigui amb vosaltres per sempre. És l'Esperit de la Veritat... vosaltres... el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres». Tres coses: «un altre Pa-

ràclit» que vingui en comptes del primer «Paràclit», que és Jesús (1Jn 2,5). *Paràclit* és una paraula que vol dir: un que ve a fer companyia i a donar recolzament. És l'Esperit de la Veritat perquè és el qui conduirà els creients per tots els racons de la Veritat (16,13). Finalment, «habita a casa vostra», utilitzant el mateix verb (*menein*) que s'empra per parlar de les estances de la casa del Pare i del creient com a *estança*. El tema de la immanència mútua entre el creient i Jesús surt aquí de forma impactant a través de la figura de l'Esperit de la Veritat. Perquè la tasca de l'Esperit Sant, en l'evangeli de Joan, és fer present Jesús.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

El bisbe Agustí a Ràdio Estel. Dimarts 14 de maig va ser entrevistat per Ignasi Miranda, al programa matinal «El primer cafè», amb motiu del desè aniversari de la diòcesi, fent un balanç positiu del camí recorregut. També va ser entrevistat per Àngel de Arriba, per al programa «L'Església no s'atura» de dimecres 15 de maig, explicant l'aportació que l'Església ofereix davant la situació de crisi i d'atur que es viu a la societat.

43a Jornada Nacional del Moviment de Pobles i Comarques. Va tenir lloc el passat diumenge 11 de maig, de 10 a 19 h, a Capellades, amb el lema «Acollir la Paraula, viure disponibles». El bisbe Agustí va presidir l'eucaristia de cloenda, a la parròquia de Santa Maria i al final, va lliurar als participants un exemplar de l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*.

Presentació del llibre *Tretze. Històries sense sostre*. El 9 de maig, a les 19 h, a l'Auditori del Vinseum de Vilafranca del Penedès, ple a vessar, va tenir lloc aquest acte. A la taula hi havia l'autor del llibre, Joan Maria Arenas; la Sra. Paquita Pasqual, coordinadora de Càritas Vilafranca; Mn. Manel Pousa, prologuista del lli-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

«Vine, tocaràs el cel». El 10 de maig, 28 escolans de la diòcesi es van aplegar a Vilafranca del Penedès, amb alguns seminaristes i preveres que els acompanyaven, en la V Trobada diocesana d'escolans amb aquest lema. Van visitar la Basílica de Santa Maria, el Museu de la Festa Major, i van fer un taller per conèixer el Ball de la Moixiganga, que, amb figures semblants als castellers, representen les escenes més significatives de la passió, mort i resurrecció de Jesús. Amb el bisbe Agustí van compartir un moment de pregària a la cripta de la Basílica de Santa Maria.

bre; Joan Soler Bordes, filòleg vilafranquí que va fer un anàlisi i comentari literari del llibre; i Joan Torrents, director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat. El llibre recull tretze històries d'usuaris del centre d'acollida Abraham, de Vilafranca, explicades amb gran respecte, d'igual a igual, fent una lectura de la realitat sense prejudicis. Els be-

neficis de la venda del llibre aniran tots destinats, per generositat de l'autor, a l'ampliació del centre d'acollida Abraham.

AGENDA

Clausura del 50è aniversari de l'Hospital Sagrat Cor de Martorell. Serà divendres 30 de maig, de 9.30 h a 13.30 h, amb la presència de la superiora general de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, sor Anabella Moreira; l'alcalde de Martorell, Salvador Esteve; i el conseller de Salut de la Generalitat, Boi Ruiz. El Gmà. Pascual Piles, OH, farà una ponència sobre el «Sentit de la presència de les institucions sanitàries d'església en la societat ac-

tual i futura». Per acabar, hi haurà l'eucaristia d'acció de gràcies, presidida pel bisbe Agustí i amb l'acompanyament de la Capella de Música d'Olesa de Montserrat.

2a Trobada de parròquies de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El proper diumenge 1 de juny, a partir de les 17 h, al centre assistencial Benito Menni de la vila, tindrà lloc aquesta trobada, presidida pel bisbe Agustí, i amb el títol «El goig d'anunciar l'Evangelí». Hi haurà temps per a realitzar una enquesta per grups, exposició del treball fet a les parròquies, pregària, etc.

Grups de diàleg de les parròquies de Vilafranca. 2 de juny, de 21 a 22.30 h. Xerrada a càrrec de Josep Lligades, doctor en Teologia i col·laborador al Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, amb el títol «Esperem la resurrecció dels morts». Hi haurà un col·loqui posterior amb els participants. Sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

Consell del Presbiteri i Consell Pastoral Diocesà. Al mes de juny tindran lloc les reunions de final de curs d'aquests dos organismes diocesans: dijous 5 de juny, el Consell del Presbiteri, i dissabte 14, el Consell Pastoral Diocesà.

ESPIRITUALITAT

Sortida mariana dels GOA. 31 de maig, sortida al santuari de la Mare de Déu de Paller, al Berguedà, amb res de vespres a la Cova de Sant Ignasi de Manresa. Per a més informació: tel. 932 181 005.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia resucitada (VI)

Para saber cómo es y vive una Iglesia resucitada, basta con observar la narración del libro de los Hechos de los Apóstoles. Pues, si bien los comentaristas del texto bíblico han señalado que las descripciones de la vida de la comunidad cristiana que en él aparecen (los conocidos tres «sumarios de la vida de la comunidad») responden más bien a un ideal, que nunca se ha realizado perfectamente, el libro mismo reconoce, sin reparos, no pocos problemas y errores en la vida de la Iglesia. Un especialista habla incluso de la «distancia» entre la Iglesia idealizada y la Iglesia real, puesta de manifiesto adrede en el mismo texto.

Nos pasa a nosotros lo mismo. Reconocer nuestros fallos con humildad no nos ha de impedir afirmar el ideal, en parte ya realizado, en nuestra Iglesia. Esta es la mirada que deseáramos conseguir.

Un rasgo fundamental de la Iglesia resucitada, de la Iglesia auténtica por tanto, es que sabe «recibir» o acoger el don que se le da. Subrayamos esta característica, porque, al mirar la Iglesia actual y descubrir sus limitaciones, inmediatamente nos lanzamos con toda buena voluntad a hacer análisis, proyectos y planes. Es decir, nos empeñamos en cosas que «hay que hacer» y que nacen de nuestra iniciativa, de nuestros cálculos y

de nuestra ciencia. Lo cual no es malo, pero ciertamente no es lo primero, ni lo principal. Porque lo primero, como ocurrió desde los inicios, es recibir el Resucitado como alguien que «sobreviene», se presenta sin avisar, como regalado, no buscado ni invitado previamente. Y cuando lo hace, sólo pretende de nosotros que creamos en Él, convencernos de su realidad (cf. *Mc 16,9-20*). Este acto de fe en su presencia viva, ya es el primer gesto de acogida que dará lugar a la verdadera Iglesia. Sin él de ninguna manera la Iglesia puede resucitar.

Después la Iglesia resucitada deberá seguir «recibiendo». Lo hará mediante la escucha: «la comunidad de los creyentes era constante en escuchar la enseñanza de los Apóstoles» (*Hch 2, 42*). Nos es más fácil decidir, hablar y determinar lo que hay que hacer, que escuchar. Nos cuesta pensar que, cuando en el templo guardamos un silencio atento y expectante para escuchar la Palabra que se está proclamando, estamos realmente «reformando la Iglesia», haciéndola más auténtica.

Esto se entiende fácilmente. Cuando nuestras relaciones de amistad se deterioran, y por ello cada uno «se deteriora igualmente», lo mejor —dicen— es dialogar. Pero el diálogo verdadero comienza con la escucha y esta, la escucha, requie-

re silencio. El silencio renovador es como la creación de un vacío en el propio corazón, para que sea llenado por el otro. Si la Iglesia tiene problemas, si no es fiel, será porque se han deteriorado las relaciones con su esposo, Jesucristo Resucitado.

- ¿Es esto lo que Jesús reprochaba a los discípulos que no eran capaces de reconocer su presencia, cuando les decía que eran «duros de corazón»?
- ¿Duro de corazón querrá decir «gente de corazón demasiado lleno de sí mismo, incapaz de recibir y acoger lo que viene del otro»?
- La Iglesia que no escucha a Jesucristo, ¿cómo puede renovarse, resucitar, vivir la novedad de la Resurrección?

Quien no escucha la voz de Dios en su Palabra escrita y proclamada, tampoco la discernirá en el grito del pobre, ni la recibirá en el diálogo con el hermano. Nada podemos esperar de una Iglesia sorda, que sólo se escucha a sí misma. Todo lo esperamos de una Iglesia que se deja regalar por la presencia viva del Resucitado.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat